

Nr 2.

Av herr **Ekman**, om ökning av anslaget till stipendier åt yngre svenska musikidkare med anlag för tonsättningskonst m. m.

Ett av de påtagligaste bevisen för ett folks höga kulturella ståndpunkt är dess förmåga av konstnärlig musikalisk produktion. I detta hänseende intager vårt land sedan några årtionden tillbaka en synnerligen hög ståndpunkt, vilket medfört, att alstren av svensk tonkonst mer än någonsin förut blivit uppmärksammade icke allenast inuti landet utan även långt utanför dess gränser.

De tonsättarstipendier, som av riksdagen sedan år 1893 årligen beviljats till understöd åt svenska tonsättare, hava i väsentlig mån bidragit till denna för vårt folk så betydelsefulla och hedrande utveckling. Tonsättarna i ett litet folk, som vårt, hava icke möjlighet att på sin konst förtjäna tillräckligt för att kunna helt ägna sig åt konsten och oberoende av tyngande förvärvsarbete och privatlektioner ägna sig åt utvecklandet av sin skapande kraft.

Varje inskränkning i möjligheterna att ekonomiskt stödja bärarne av denna konst betyder därför en tillbakagång, en beskärning av en viktig gren av vår kulturutveckling. Om än tiderna äro ekonomiskt bekymmersamma, så att i stor utsträckning besparingar måste göras, hava vi dock icke råd att tilltäppa källorna för det andliga livets skapande krafter. Ekonomiska förluster kunna mötas med ekonomiska försakelser, men andliga förluster äro oersättliga och just under en ekonomisk kristid de farligaste, ty de beröva oss den inre spänstigheten, utan vilken yttre svårigheter lättare bliva oss övermäktiga.

Redan den nedsättning av tonsättarstipendierna från 25,000 kronor till 15,000 kronor, som förra riksdagen vidtog, var betänklig och kunde försvaras endast såsom en övergående tillfällighetsåtgärd. Men då nu i statsverkspropositionen föreslås en ytterligare nedsättning till 10,000 kronor, måste en var, som inser detta anslags betydelse för vårt folk, söka med all makt bevara detsamma, om möjligt vid det högre belopp, som utgick före 1932.

Med åberopande i övrigt av de skäl, som av kungl. musikaliska akademien anförts i dess underdåniga skrivelse i ämnet den 27 september 1932, införd i statsverkspropositionen, 8:e huvudtiteln, sid. 91, tillåter jag mig vördsamt yrka,

att riksdagen ville besluta att öka det i staten för musikaliska akademien uppförda ordinarie reservationsanslaget till stipendier åt yngre svenska musikidkare med anlag för tonsättningskonst, till uppmuntran av inhemska tonsättare för åstadkommande av musikaliska arbeten av högre värde samt till belöningar åt äldre framstående svenska tonsättare för av dem utförda musikaliska arbeten, nu kronor 15,000 med 10,000 till kronor 25,000; eller, om detta ej kan beviljas, att anslaget under inga omständigheter må nedsättas under det nu utgående beloppet av 15,000 kronor.

Stockholm den 12 januari 1933.

K. J. Ekman,
Jönköpings län.